

סֵדֵר הַלְמֻוד לְיוֹם י"ט אֱלוֹל:

סֵדֵר לְקוֹטֵי מוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

תּוֹרָה קכא

הִיָּה מְחִיזֵק אֶת אֲנָשָׁיו, שֶׁקָּבְלוּ לְפָנָיו בְּקִבְלָנָא גְדוּלָּה, עַל שֶׁהֵם רְחוּקִים מִתְּפִלָּה מְאֹד וְקָשָׁה עֲלֵיהֶם מְאֹד לְהִתְפַּלֵּל, וְהִיָּה מְחִיזֵק אוֹתָם וּמְנַחֵם אוֹתָם בְּכַמָּה לְשׁוֹנוֹת, שֶׁלֹּא יִפְלוּ בְּדַעֲתֵיהֶן בְּשִׁבְיָל זֶה. וְאָמַר הֵלֵא אֶצֶל הַגֵּר שְׁנֵת־גֵּיִר, בַּמָּה זְכִיָּה הוּא אֶצְלוֹ בְּשׁוֹזוּכָה לִידַע אֲמִירַת הַתִּבּוֹת לְבַד עַד בְּרוּךְ שֶׁאָמַר! עַל־כֵּן רְאוּי לְאָדָם לְנַחֵם אֶת עַצְמוֹ וּלְשַׂמַּח אֶת עַצְמוֹ, עַל אֲשֶׁר עַל־כָּל־פְּנִים הוּא זוֹכָה לִזְמַר הַתִּבּוֹת שֶׁל הַתְּפִלָּה.

וּשְׁמַעְתִּי שֶׁהִיָּה מְדַבֵּר עִם אִישׁ פְּשׁוּט אֶחָד מִעַנְיֵן תְּפִלָּה, שֶׁקָּשָׁה מְאֹד לְהִתְפַּלֵּל, וְנָתַן לוֹ עֵצָה וְאָמַר לוֹ, שִׁיחֲשֹׁב בְּלִבּוֹ, שֶׁאִינוֹ צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל כִּי־אֵם עַד בְּרוּךְ שֶׁאָמַר, כִּי אוֹלֵי הוּא צָרִיךְ בְּגִלְגּוּל זֶה לְתַקֵּן רַק חֵלֶק זֶה מִהַתְּפִלָּה, כִּי אוֹלֵי בְּגִלְגּוּל הָרֵאשׁוֹן כָּבֵד הַתְּפִלָּה בְּכּוֹנֵנָה שְׁאָר חֵלְקֵי הַתְּפִלָּה, רַק חֵלֶק זֶה עַד בְּרוּךְ שֶׁאָמַר הוּא צָרִיךְ עֲכָשׁוּ בְּגִלְגּוּל זֶה לְהִתְפַּלֵּל בְּכּוֹנֵנָה, וְעַל־כֵּן יִכְנִים כָּל כַּחוֹ בְּזֶה הַמַּעַט לְהִתְפַּלֵּל בְּכּוֹנֵנָה עַד בְּרוּךְ שֶׁאָמַר. וְאַחֲר־כֵּן כְּשִׁינְיַע לְבָרוּךְ שֶׁאָמַר, יַחֲשֹׁב: אוֹלֵי צָרִיךְ לְתַקֵּן חֵלֶק זֶה, כְּגוֹן מִבְּרוּךְ שֶׁאָמַר עַד וַיְבָרֶךְ הָיָד, וַיִּתְפַּלֵּל עוֹד אוֹתוֹ הַחֵלֶק בְּכּוֹנֵנָה, וְכֵן לְהִלָּן. וְהַכֹּל – שֶׁלֹּא יִבְלֵב דַּעֲתוֹ בְּתַחֲלָה בְּכָל הַתְּפִלָּה, כִּי יִהְיֶה קָשָׁה וְכָבֵד עָלָיו, רַק יִתְאַמֵּץ בְּכָל פַּעַם לִזְמַר מְעַט מְעַט בְּכּוֹנֵנָה, כִּי מְעַט יְכוּלִין לְהִתְפַּלֵּל בְּכּוֹנֵנָה, וְאַחֲר־כֵּן עוֹד מְעַט וְכוּ' כַּנ"ל:

גַם כָּבֵר מְבֹאֵר, שְׂבָאֵמֶת עַל־פִּי הָרֹב אֵין יְכוּלִין לְהִתְפַּלֵּל כָּל הַתְּפִלָּה בְּכוּנָה, רַק מְעַט, כִּי כָל אֶחָד מִתְּפִלֵּל אֵיזָה חֵלֶק מִהַתְּפִלָּה לְפִי בְּחִינָתוֹ, כִּי אֵית מְאִירֵי דִיְדִין וּמְאִירֵי דְרַגְלִין וְכוּ', כַּמְבֹאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר:

תּוֹרַת קַבֵּב

לְעַנְיָן הַמְּחַשְּׁבוֹת זְרוֹת שְׂבַתְּפִלָּה. וּכְבָר יְדוּעַ, שְׂכָל מְחַשְּׁבָה וּמְחַשְּׁבָה הִיא קוּמָה שְׂלֵמָה, כַּמּוּבָא. וְאָמַר שְׂכַשְׁחָאָדָם עוֹמֵד וּמִתְּפַלֵּל כְּסֵדֵר וְאֵינוֹ מְשַׁגִּיחַ עַל הַמְּחַשְּׁבוֹת זְרוֹת, וְעַל־יְדֵי־זֶה הוּא מְנַצֵּחַ אוֹתָם וּמְעַבִּירָם מִפְּנֵי (וּכְמְבֹאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר, שְׂאֵין צָרִיכִין לְהִסְתַּכֵּל עֲלֵיהֶם כָּלָל, רַק לֵילֵךְ כְּסֵדֵר בְּתְּפִלָּתוֹ וּלְבַלֵּי לְהַבִּיט לְאַחֲרָיו כָּלָל, וְעַל־יְדֵי־זֶה מִמִּילָא יִסְתַּלְקוּ), אֲזִי בְּדַרְךְ הַלוּכוֹ בְּתְּפִלָּתוֹ הוּא מְפִיל אוֹתָם, לָזָה חוֹתֵךְ יָד, וְלָזָה חוֹתֵךְ רַגֵּל, וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה בְּשָׂאֵר הָאֵיבָרִים. פְּרוּשׁ, כְּמוֹ לְמַשָּׁל בְּעַנְיָן מְלַחְמָה, כְּשֶׁצָּרִיךְ לֵילֵךְ וְלַעֲבֹר בֵּין הַרְבֵּה רוֹצְחִים וְאוֹרְבִים, וְכִשְׁהוּא גְבוּר וְעֹבֵר בֵּינֵיהֶם, אֲזִי בְּדַרְךְ הַלוּכוֹ הוּא מְפִיל אוֹתָם, כִּי לָזָה חוֹתֵךְ יָד בְּדַרְךְ הַלוּכוֹ וּמְפִילוֹ, וְלָזָה חוֹתֵךְ רַגֵּל וְכוּ', וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה כֵּן הוּא מְפַשׁ בְּעַנְיָן הַתְּפִלָּה, שְׂכַשְׁמִתְּפִלֵּין כְּסֵדֵר וְאֵין מְשַׁגִּיחִין עַל הַמְּחַשְּׁבוֹת זְרוֹת וְדוֹחִין אוֹתָם וּמְפִילָם, אֲזִי בְּדַרְךְ הַלוּכוֹ בְּתְּפִלָּתוֹ הוּא חוֹתֵךְ לָזָה יָד וְלָזָה רַגֵּל וְכוּ' כַּנ"ל. כִּי כָל מְחַשְּׁבָה זָרָה הוּא קְלָפָה, וְהִיא קוּמָה שְׂלֵמָה, כַּמּוּבָא, וְכִשְׂמִתְּגַבֵּר לְהִתְפַּלֵּל כְּסֵדֵר וּלְבַלֵּי לְהִסְתַּכֵּל עֲלֵיהֶם, אֲזִי הוֹרֵג אוֹתָם אוֹ חוֹתֵךְ מֵהֶם אֵיבָרִים אֵיבָרִים כַּנ"ל:

תּוֹרַת קַבֵּב

אָמַר: שְׂמִקּוּה אֵינָה מְזַקֶּת כָּלָל, וְהַדְּאֶקְטִיר שְׂיֵאמַר לוֹ, שְׂמִקּוּה מְזַקֶּת, אֵינוֹ דְּאֶקְטִיר כָּלָל. אַדְרָבָה, טְבִילַת מְקוּה טוֹבָה

תּוֹרַת קָבוֹה

מענין אמירת תהלים דבר עם אחד ואמר לו, שעקר אמירת תהלים לומר כל מזמורי תהלים על עצמו, למצא את עצמו בתוך כל מזמור ומזמור. ושאל אותו זכרוננו לברכה: איך, ופרש לו רבנו, זכרוננו לברכה, קצת, כי כל המלחמות שבקש דוד המלך, עליו השלום, שיצילהו השם יתברך מהם – הכל צריכין לפרש לעצמו על מלחמת היצר הרע וחילותיו, וכיוצא בזה בשאר המזמורים (ובמבאר מזה לעיל בסימן קא). ושאל אותו: איך יפרש לעצמו מהפסוקים, שדוד המלך, עליו השלום, משבח את עצמו, כגון: "שמרה נפשי כי חסיד אני" (תהלים פ"ו), וכיוצא בזה. השיב לו: גם זה צריכין לפרש על עצמו, כי צריכין לדון את עצמו לכף זכות, ולמצא בעצמו איזה זכות ונקודה טובה, אשר בבחינת הנקודה טובה הזאת הוא בחינת חסיד, וכיוצא. ואמר לו רבנו, זכרוננו לברכה: הלא אצל יהושפט כתיב (דברי הימים ב יז): "ויגבה לבו בדרכי ה'", שבדרכי ה' ועבודתו יתברך הגביה לבו קצת. עוד אמר לו רבנו, זכרוננו לברכה: הלא בבקר אנו אומרים בתהלה: 'מה אנו מה חיינו' וכו', ואנו מקטינים עצמנו מאד, ואחר כך אנו אומרים: 'אבל אנחנו עמך בני בריה' וכו', שאחר כך אנו מחזקים עצמנו ומרימים את עצמנו, ואנו מספרים את גדלתנו ומתפארים, שאנחנו עמו בני בריהו ירע אברהם יצחק ויעקב וכו', כי כך צריכין להתנהג בעבודת השם כנ"ל. ועין מזה ספר הראשון בסימן רפ"ב, על פסוק: "אזמרה לאלקי בעודי":

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

עתה מי ישים לנו פה לדבר, להודות ולהלל לשבח לפאר לרומם להדר לנצח לברך לעלה ולקלס למי שעשה לנו נסים ונפלאות, גדולות ונוראות, עד שזכינו להתחיל ולגמור הדפסת ספרי רבינו הגדול והקדוש זצ"ל פעמים אין מספר, כן יהי ה' אלקינו עמנו, שנזכה ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים ככל הכתוב בהם, ויפוצו מעיינותיו חוצה, ודרך מצוותיו נרוצה, כי המלאכה מרובה והשעה נחוצה, עורה כבודי עורה עד אשר לא תחשך השמש העירה והקיצה, אז ימלא שחוק פיך כי תבא על שכרך בגילה ורנה וחדוה ודיצה אמן כן יהי

רצון:

סֵדֶר קִצּוֹר לְקוּטֵי מוֹתֵרִין הַיּוֹמִי:

תורה קכה

א מַעֲנִין אֲמִירַת תְּהִלִּים דְּבַר עִם אֶחָד. וְאָמַר לוֹ. שְׁעַקֵּר אֲמִירַת תְּהִלִּים לֹאמַר כָּל מְזֻמְרֵי תְּהִלִּים עַל עֲצָמוֹ. לְמַצֵּא אֶת עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ כָּל מְזֻמֹּר וּמְזֻמֹּר. וְשָׂאל אוֹתוֹ זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה אֵיךְ. וּפָרַשׁ לוֹ רַבָּנָו זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה קֶצֶת. כִּי כָּל הַמְּלַחְמוֹת שֶׁבִּקֵּשׁ דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שִׁיִּצִּילָהוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מֵהֶם. הַכֹּל צָרִיכִין לְפָרֵשׁ עַל מְלַחְמַת הַיֵּצֶר הָרָע וְחִילוֹתָיו. וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה בְּשָׂאֵר הַמְּזֻמְרִים (וְכַמְבָּאֵר מְזֶה לְעִיל בְּסִימָן ק"א) וְשָׂאל אוֹתוֹ. אֵיךְ יִפָּרֵשׁ לְעֲצָמוֹ בְּהַפְסוּקִים שֶׁדָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם מְשִׁיבָה אֶת עֲצָמוֹ כְּגוֹן "שְׂמֵרָה נַפְשִׁי כִּי חָסִיד אָנִי" וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה. הַשִּׁיב לוֹ. גַּם זֶה צָרִיכִין

לְפָרֵשׁ עַל עֲצֻמוֹ. כִּי צָרִיכִין לְדוֹן אֶת עֲצֻמוֹ לְכַף זְכוּת. וְלִמְצֹא בְּעֲצֻמוֹ אֵיזָה זְכוּת וּנְקָדָה טוֹבָה. אֲשֶׁר בְּבַחֲיִנַת הַנְּקָדָה טוֹבָה הַזֹּאת הוּא בְּחִינַת חֲסִיד וְכִיּוֹצֵא. וְאָמַר לוֹ רַבֵּנוּ ז"ל. הֲלֹא אֲצֵל יְהוֹשֵׁפֶט כְּתִיב: "וַיִּגְבֶּה לְבוֹ בְּדַרְכֵי ה'" (דְּבָרֵי-הַיָּמִים ב י"ז) שְׂבַדְרָכִי ה' וְעַבֹדְתוֹ יִתְבָּרַךְ הַגְּבִיָּה לְבוֹ קֶצֶת. עוֹד אָמַר לוֹ רַבֵּנוּ זְכוּרוֹנוֹ לְבָרְכָהּ. הֲלֹא בַבְּקָר אָנוּ אוֹמְרִים בַּתְּחִלָּה מָה אָנוּ מָה חַיֵּינוּ וְכוּ' וְאָנוּ מִקְטִינִים עֲצֻמֵנוּ מְאֹד. וְאַחֲר־כֵּן אָנוּ אוֹמְרִים אֲבָל אֲנַחְנוּ עֹמְדֵי בְּנֵי בְרִיתֶךָ וְכוּ', שְׂאֲחֲר־כֵּן אָנוּ מְחַזְּקִים עֲצֻמֵנוּ וּמְרִימִים אֶת עֲצֻמֵנוּ וְאָנוּ מְסַפְּרִים אֶת גְּדֻלָּתֵנוּ וּמְתַפְּאֲרִים, שְׂאֲנַחְנוּ עִמּוֹ בְּנֵי בְרִיתוֹ זָרַע אֲבָרָהֶם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב וְכוּ'. כִּי כֵּן צָרִיכִין לְהַתְנַהֵג בְּעַבֹדַת ה' כַּנ"ל. וְעַיִן מִזֶּה בְּסוֹף סֵפֶר הָרֵאשׁוֹן בְּסִימָן רפ"ב. עַל פְּסוּק: "אֲזַמְּרָה לְאֱלֹקֵי בְּעוֹדֵי":

נְשַׁלֵּם סֵפֶר "קְצוֹר לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן תַּנְיָנָא

תְּחִלָּה לְאֵל עֲלִיּוֹן אֲשֶׁר שָׁמַיִם וָאָרֶץ קָנָה

סֵדֶר יָמֵי מוֹהֲר"ן תַּנְיָנָא:

קִלָּא וּבְתוֹךְ שִׁיחָתָם, הוֹדִיעוּ לִי תַכְף שְׂבַצִּידוֹן אֲצֵל הָעִיר יֵשׁ קְבֵר זְבוּלוֹן בֶּן יַעֲקֹב, וְשֵׁשׁ אוֹמְרִים שָׁנָם אָחִיו יִשְׁשַׁכָּר נִקְבֵר שָׁם וְהָיָה לָנוּ מִזֶּה נַחַת גָּדוֹל, שְׁנִזְכָּה לְהִיּוֹת עַל קְבֵר שֶׁל שֵׁשֶׁט מִיִּשְׂרָאֵל בְּרוּךְ הַשֵּׁם אֲשֶׁר הֵבִיאֵנִי עַד הַלּוֹם עַד גְּבוּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל: קִלָּב וּבַבְּקָר נִכְנַסְתִּי לְצִידוֹן וְהִלְכְנוּ עַל קְבֵר זְבוּלוֹן, וַיֵּשׁ שָׁם הֵיכָל נִצָּה עַל קְבֵרוֹ, וּמְנֹרֹת בְּשֶׁמֶן זַיִת וַיֵּשׁ שָׁם שׁוֹמֵר יִשְׁמַעֵאל אֶחָד, כִּי גַם הַיִּשְׁמַעֵאֲלִים מְכַבְּדִים זֶה הַקְּבֵר מְאֹד וּמָה נָשִׁיב לָהּ כָּל תַּגְּמוּלוֹהִי עָלֵינוּ שְׁזַכֵּינוּ גַם לְהִיּוֹת עַל קְבֵר קָדוֹשׁ וְנֹרָא כַּזֶּה, וְהִדְלַקְתִּי שָׁם שֶׁמֶן זַיִת וְחִזַּרְנוּ מִשָּׁם וְאַחֲרֵי כֵּן אָמְרוּ לָנוּ, שְׁעִיר

שְׁלָהֶם, שִׁיצְאוּ זֶה סָמוּךְ לְשָׁנָתִים, וְאִין לָהֶם יְדִיעָה מֵהֶם וְהוֹדַעְתִּי
לָהֶם תִּכְרָף, שְׁדַבַּרְתִּי עִמָּהֶם בְּסִטְנָבוּל, וַיֵּשׁ לִי אֲגָרָת מֵהֶם, וּבְקָרוֹב
יָבוֹאוּ, כִּי הֵם לֹא רָצוּ לִילֵךְ עִמָּנוּ עַל הַיָּם לְאַלְכֶם נְדָרִיא מִגְדַּל
הַפֶּחַד שֶׁהָיָה אָז, כַּנִּ"ל, וְרָצוֹנָם לִילֵךְ עִם הַיִּבְשָׁה וְתִכְרָף שֶׁהוֹדַעְתִּי
לָהֶם זֹאת, בְּתוֹךְ כֶּךָ נִתְקַבְּצוּ סְבִיבֵנוּ כַּמָּה אֲנָשִׁים, וְנַעֲשֶׂה רַעֲשׁ
וְשִׂמְחָה גְדוֹלָה בֵּינֵיהֶם וְתִכְרָף חֲטָפוּ כָּל הַחֲפָצִים שְׁלִי, וְהַכְּנִיסוּם
לְתוֹךְ אֵיזָה בַּיִת הַסָּמוּךְ, וְשִׁחְרוּ פָּנַי מְאֹד לְתֵן לָהֶם הָאֲגָרָת מִיָּד,
וְתִכְרָף פְּתַחְתִּי הַתְּבָה וְהוֹצֵאתִי הָאֲגָרָת שְׁלָהֶם בְּתוֹךְ כֶּךָ סְבִיבוּ
אוֹתִי כַּמָּה אֲנָשִׁים, וְרַבָּם כְּכֹלָם מֵהַפְּרוּשִׁים, כִּי כָּל זֶה הָיָה בְּרָחוֹב
שְׁלָהֶם, וְתִכְרָף הַפְּצִירוֹ בִּי מְאֹד לִילֵךְ עִמָּהֶם לְרַבִּי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא
הָרֹאשׁ וְהַמְּמַנֶּה שְׁלָהֶם וְהַכְּרַחְתִּי לְמִלְאֵת רָצוֹנָם, וְהִלַּכְתִּי עִמָּהֶם
בְּתוֹךְ כֶּךָ נִתְרַבּוּ וְנִתְקַבְּצוּ אֲנָשִׁים רַבִּים, עַד אֲשֶׁר בָּעֵת שֶׁנִּכְנַסְתִּי
בְּבֵית רַבִּי יִשְׂרָאֵל, רַבּוּ כְּמוֹ רַבּוּ הָעוֹמְדִים, עַד שֶׁהִכְרַחוּ לְהַעֲמִיד
שׁוֹמְרִים, שְׁלֹא יִדְחֲקוּ כָּלָם לְכַנֵּם אֶל הַבַּיִת וְנִכְנַסְתִּי לְבֵית רַבִּי
יִשְׂרָאֵל אֲנִי לְבַדִּי, וְרִי"א נִשְׁאַר אֲצֵל הַחֲפָצִים, וְלֹא הִנִּיחוּ לְכַנֵּם
לְבֵית רַבִּי יִשְׂרָאֵל כָּל הָאֲנָשִׁים שֶׁנִּתְקַבְּצוּ שָׁם, כִּי אִם קָצַתְּם,
וְהִשְׁאַר נִשְׁאַרוּ בַּחוּץ סְבִיבוֹת הַבַּיִת וְאֲנִי לֹא טָעַמְתִּי עַדִּין שׁוֹם
דְּבָר בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, וְנִכְנַסְתִּי בְּתַעֲנִית לְצַפֵּת, וְתִכְרָף נָתַנוּ לִי שָׁם
קֵאוּע, וְסִפַּרְתִּי לְרַבִּי יִשְׂרָאֵל כָּל הַמַּעֲשֶׂה, שֶׁעֲמַדְתִּי עִם הַמְּשַׁלְּחִים
שְׁלָהֶם וְכוּ', וְנָתַתִּי לוֹ הָאֲגָרָת וְגַדַּל הַשִּׂמְחָה שֶׁהָיָה עֲלֵיהֶם אִין
לְשַׁעַר, וְהַחֲיִיתִי אוֹתָם מִמָּשׁ וְתִכְרָף שְׁלָחוּ שְׁלִיחַ מִיָּחַד לִירוּשָׁלַיִם
לְהוֹדִיעַ זֹאת לְרַבִּי מְנַדִּיל, הָרֹאשׁ שְׁלָהֶם הַיּוֹשֵׁב בִּירוּשָׁלַיִם, אֲשֶׁר
בְּנוֹ ר' נָטַע הָיָה אֶחָד מֵהַמְּשַׁלְּחִים, וְעוֹד רַבִּי נָטַע שְׁנֵי וְרַבִּי אִיצִילִי
וְאַחֲרֵי כֶּךָ הוֹדִיעַ לִי רַבִּי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָיָה לוֹ אֲגָרָת, שֶׁגַּם בִּירוּשָׁלַיִם
הָיָה שִׂמְחָה גְדוֹלָה וְעִצּוּמָה מְמַה שֶׁבָּאוּ וּבְשָׂרְנוּ לָהֶם בְּשׁוֹרָה

טוֹבָה כְּזֹאת, אֲשֶׁר כָּל-כֶּף נִפְשׁוֹת תְּלוּיִים בָּזָה:

סֵדֶר לְקוּטֵי עֵצוֹת הַיּוֹמִי:

ד קדם התשובה עדין אין לו הויה כאלו עדין לא נתהוה בעולם, כי טוב לו שלא נברא משנברא. וכשבא לטהר את עצמו ולעשות תשובה, אז מכין את עצמו שיהיה לו הויה בעולם, על-כן תשובה היא בחינת אקיק, הינו אנא זמין למיהוי כנ"ל (שם).

ה גם צריך לדעת ששבבא לטהר ולעשות תשובה אומרים לו המתן, הינו אף שהוא צריך למהר מאד להמלט על נפשו לברח מתוך החשך, אף על פי כן אל יבהלוהו רעיוניו כשרואה רחוקו מתפלה ומכל הדברים שבקדשה, כי ההכרח להמתין עד שיזכה לתקון גמור כזה, בחינת הבא לטהר מסיעין לו וכו' אומרים לו המתן והבן (שם).

ו צריך לאחז תמיד במדת התשובה, כי אפלו בשעה שאדם אומר חטאתי עויתי פשעתי, אפלו זה אי-אפשר לו לומר בלי פניה, נמצא שצריך לעשות תשובה על תשובה הראשונה, הינו על חטאתי עויתי פשעתי שאמר (שם).

ז ואפלו אם יודע האדם בעצמו שעשה תשובה שלמה, אף על פי כן צריך לעשות תשובה על תשובה הראשונה. כי מתחלה בשעשה, עשה לפי השגתו. ואחר-כך בודאי בשעושה תשובה בודאי הוא מכיר ומשיג יותר את השם-יתברך, נמצא לפי השגתו שמשגיג עכשו, בודאי השגתו הראשונה הוא בבחינת גשמיות. נמצא שצריך לעשות תשובה על השגתו הראשונה, על שהגשים את רוממות אלהותו יתברך. אשרי הזוכה לתשובה כזאת (שם).

ח הַתְּשׁוּבָה צָרִיךְ לְהִיזוֹת בְּשִׁלְשָׁה תְּנָאִים, שִׁירָאָה בְּעֵינָיו; וּבְאֲזְנוֹ
יִשְׁמַע; וּלְבָבוֹ יִבִּין וְיִשָּׁב. כִּי צָרִיךְ הָאָדָם לָשִׁים עֵינָיו וְלָבוֹ הַיָּטִב עַל
דַּרְכָּיו, וְלְהִסְתַּכֵּל עַל תַּכְלִיתוֹ הַנִּצְחִי, וְלִישָׁב אֶת עַצְמוֹ הַיָּטִב
הַיָּטִב, וְלִשְׁמַע הַיָּטִב כָּל דְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, וְאִזּוּ יִזְכֶּה
לְתְּשׁוּבָה בְּאַמֶּת (שם).

סדר ספורי מעשיות היומיומי:

עַד שֶׁנִּכְנַם סֶךְ מְכִירַת הַסּוּם לְאֶלְפִים, וְלֹא נִתְרַצָּה עִם אֶחָד לְמַכְרוֹ
כִּי כָּל מָה שֶׁרָצוּ לְהִתֵּן לוֹ-אָמַר: מִסְתַּמָּא שָׂוִה יוֹתֵר בְּכַפְלִים עַד
שֶׁלֹּא נִמְצָא מִי שִׁיקָחָהוּ, רַק הַמְּלִךְ וְהוֹלִיכּוֹ לְהַמְּלִךְ וְרָצָה לְהִתֵּן לוֹ
הַמְּלִךְ סֶךְ עָצוּם, כִּי הַסּוּם הוֹטֵב מְאֹד מְאֹד בְּעֵינָיו כָּל, וְלֹא נִתְרַצָּה
עִם הַמְּלִךְ גַּם-כֵּן כִּי אָמַר: מִסְתַּמָּא שָׂוִה יוֹתֵר עַד שֶׁגַּם הַמְּלִךְ לֹא
קָנָה הַסּוּם וְהִלֵּךְ מִהַמְּלִךְ עִם הַסּוּם לְהַשְׁקוֹתוֹ וְהָיָה שָׁם פְּלוֹמְפֵי
[מִשְׁאַבָּה] שֶׁמִּשָּׁם מִשְׁקִין וְקַפֵּץ הַסּוּם לְתוֹךְ הַפְּלוֹמְפֵי, וְנִתְעַלַּם
וְאֵינָנו (הֵינּוּ שֶׁנִּדְמָה לוֹ כֵּךְ כִּי הָיָה מַעֲשֵׂה לְצִים כָּל הָעַנְיָן שֶׁל הַסּוּם) וְצִעַק
מְאֹד עַל זֶה וְנִתְקַבְּצוּ אֱלֹיוּ בְּנֵי הָעוֹלָם לְקוֹל זַעֲקָתוֹ, וְשָׂאָלוּ אוֹתוֹ:
מָה אַתָּה צוֹעֵק? הַיָּשִׁיב, שֶׁהַסּוּם שֶׁלּוֹ קַפֵּץ לְתוֹךְ הַפְּלוֹמְפֵי וְהִכּוּ
אוֹתוֹ הַכָּה וּפְצוּעַ, כִּי נִדְמָה לְמִשְׁנַע כִּי נִקַּב הַפְּלוֹמְפֵי צַר מְאֹד,
וְאִיךְ אֶפְשָׁר שִׁיקָפֵץ הַסּוּם לְשָׁם?! וְרָאָה שֶׁמִּכֵּין אוֹתוֹ וְהוּא נִרְאָה
כְּמִשְׁנַע, וְרָצָה לִילֵךְ מִשָּׁם בְּתוֹךְ שֶׁרָצָה לִילֵךְ מִשָּׁם-וְהִנֵּה הַסּוּם
מִתְחִיל לְהוֹשִׁיט רֹאשׁוֹ מִתּוֹךְ הַפְּלוֹמְפֵי וְהִתְחִיל לְצִעַק שֵׁנִית: אֲהָהּ
אֲהָהּ! מִחֲמַת שֶׁנִּדְמָה לוֹ שִׁישׁ שָׁם סוּסוֹ וְנִתְקַבְּצוּ שׁוּב אֲצִלוֹ בְּנֵי
הָעוֹלָם, וְהִכּוּ אוֹתוֹ שֵׁנִית, כִּי הוּא מִשְׁנַע כַּנִּ"ל וְרָצָה שׁוּב לִילֵךְ
מִשָּׁם כִּיּוֹן שֶׁרָצָה לִילֵךְ-וְהִנֵּה מוֹשִׁיט שׁוּב הַסּוּם אֶת רֹאשׁוֹ מִן
הַפְּלוֹמְפֵי וְהִתְחִיל לְצִעַק עוֹד כַּנִּ"ל, וְנִתְקַבְּצוּ שׁוּב אֱלֹיוּ וְהִכּוּהוּ
כַּנִּ"ל כֵּךְ הַסְטָרָא אַחֲרָא מִטְעָה אֶת הָאָדָם בְּכָל פַּעַם, עַל לֹא דְּבָר,

לרשות הרבים מניחו על פתחו ואם יש חצר לפני הבית מניחו על פתח החצר ואם היה דר בעלייה שאין לו פתח פתוח לרשות הרבים מניחו בחלון הסמוך לרשות הרבים ובשעת הסכנה שאינו רשאי לקיים המצות מניחו על שלחנו ודיו וצריך נר אחר להשתמש לאורו ואם יש מדורה א"צ נר אחר ואם הוא אדם חשוב שאין דרכו להשתמש לאור המדורה צריך נר אחר: (ו) מניחו למעלה מג' טפחים ומצוה להניחו למטה מי' טפחים ואם הניחו למעלה מי' טפחים יצא אבל אם מניחו למעלה מכ' אמה לא יצא: הגה ואפילו לקחה כך דלוק והניחה למטה מכ' לא יצא דהדלקה עושה מצוה (ב"י בשם תוספות): (ז) מצוה להניחו בטפח הסמוך לפתח משמאל כדי שתהא מזוזה מימין ונר חנוכה משמאל ואם אין מזוזה בפתח מניחו מימין ואם הניחו בדלת עצמו יניחו מחציו של כניסה לצד שמאל: הגה ומיהו בזמן הזה שכולנו מדליקין בפנים ואין היכר לבני ר"ה כלל אין לחוש כל כך אם אין מדליקין בטפח הסמוך לפתח ומכל מקום המנהג להדליק בטפח הסמוך לפתח כמו בימיהם ואין לשנות אלא א"כ רבים בני הבית שעדיף יותר להדליק כל אחד במקום מיוחד מלערב הנרות ביחד ואין היכר כמה נרות מדליקין ומכל מקום יזהרו שלא להדליק במקום שמדליקין הנרות כל השנה כי אז לא יהיה היכר כלל ואף כי אין היכר רק לבני הבית מכל מקום היכר קצת מיהא בעיא בבה"כ מניחו בכותל דרום (או בדרום המנורה ומסדרן ממזרח למערב) (ת"ה סימן ק"ד ב"י) ומדליקין ומברכין (בבית הכנסת) משום פרסומי ניסא: הגה ואין אדם יוצא בנרות של בית הכנסת וצריך לחזור ולהדליק בביתו (ריב"ש סימן קי"א) ונוהגין להדליק בבית הכנסת בין מנחה למערב ויש נוהגין להדליק בערב שבת קודם מנחה (כל בו ואבודרהם) אם רוצה למהר להתפלל לאחר שבירך הש"צ והדליק אחד מהן יוכל השמש להדליק הנשארים והש"צ

הַקִּימִים לְעַד בְּעוֹלָם הָעוֹבֵר הַזֶּה חָמַל עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּזְכָּה כָּלֵנוּ לְהִיּוֹת בְּכֹלֵל צְדִיקֵי אֲמַת הַזּוֹכִים לְשִׁי עוֹלָמוֹת, כִּי אַתָּה חָפֵץ לְהִיטִיב לְכֹל, וְאִין מֵעֲצוֹר לָךְ לְהוֹשִׁיעַ גַּם אוֹתִי, לְזִכּוֹת לְכֹל טוֹב אֲמַתִּי וְנִצְחִי, לְמַעַן אֲזַכָּה לְגִדּוֹל וּלְקִדְשׁ אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנִצַּח נִצְחִים:

תקטו: וְזַכֵּנִי לְבִישׁוֹר בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת תָּמִיד לְעַמּוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעַל יְדֵי זֶה אֲזַכָּה לִזְמַר תְּהִלִּים בְּכֹנֶנָה גְדוֹלָה: וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ שֶׁנִּזְכָּה לְרַחֵק אֶת עֲצָמֵנוּ מֵרוֹפְאִים וּדְאֻקָּטוֹרִים בְּתַכְלִית הַרְחוֹק וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצִּילֵנוּ מִכָּל מִיַּי חֲלָאִים וּמִכְאוּבִים וּמִחֹשִׁים וְאִם בְּרַחֲמֶיךָ נִצְטָרְךָ לְפַעֲמִים לְאִיזָה רְפוּאָה, תִּרְחַם עָלֵנוּ וְתַחֲזִק אֶת לְבָבֵנוּ שֶׁלֹּא יַעֲלֶה עַל דַּעְתָּנוּ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם שׁוֹם רוּפֵא וּדְאֻקָּטוֹר, רַק לְסִמּוּךְ עֲלֶיךָ לְבַד, וּלְהִרְבּוֹת בְּאֲמִירַת תְּהִלִּים בְּשִׁבִיל הַחֹלָה, וּלְהִיּוֹת נָכוֹן וּבְטוּחַ וְנִשְׁעָן עַל אֲמִירַת תְּהִלִּים, שֶׁעַל יְדֵי זֶה תִּשְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל הַצָּרִיכִים רְפוּאָה וְתַתֵּן לָנוּ כַּח, וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ לִזְמַר תְּהִלִּים בְּכֹנֶנָה גְדוֹלָה כָּל כָּף עַד שֶׁנִּזְכָּה לְעוֹרֵר וּלְהַקִּיץ אֶת דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם בְּעֲצָמוֹ שֶׁהוּא "רוּחַ אֲפִנּוּ מְשִׁיחַ ה'", וַיְהִי נַחֲשָׁב כְּאִלוֹ אֲמָרֵם דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם בְּעֲצָמוֹ, עַד שֶׁיְהִי כַח לְעַמּוֹת יִשְׂרָאֵל לְהַחֲיוֹת מֵתִים עַל יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים וַיִּשׁוּבוּ כָּל חוֹלֵי עַמּוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל לְאִיתָנָם, וְתִרְפְּאֵם וְתַחֲלִימֵם וְתַחֲיִים בְּחַיִּים טוֹבִים וְאֲרוּכִים בְּאֲמַת וְנִזְכָּה כָּלֵנוּ לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֲמַת, וּלְהִיּוֹת כְּרִצוֹנָךְ וְכְרִצוֹן צְדִיקֶיךָ הָאֲמַתִּיִּים כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ לְעוֹלָם, הַשִּׁיבֵנִי וְאֲשׁוּבָה כִּי אַתָּה [ה'] אֱלֹקֵי, הַשִּׁיבֵנִי אָבִינוּ לְתוֹרָתְךָ וְקָרְבָנוּ מִלְּכָנוּ לְעַבֹּדְתְךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ זַכֵּנִי מֵעַתָּה לְהִרְגִיל אֶת עֲצָמֵי לְהִיּוֹת בְּעוֹלָם הַבָּא כְּכֹל אֲשֶׁר שָׂאֲלָתִי מֵאֲתָךְ אָבִי מֶלְכִי וְקְדוֹשֵׁי צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי, זַכֵּנִי שֶׁאֲזַכָּה לְשִׁמְעַ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'ריח - צמח מוזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צחד מוספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

את קול השיר הקדוש שיתער לעתיד "אל תשליכני מלפניך, ורוח
קדשך אל תקח ממני אל תשליכני לעת זקנה, בכלות פחי אל
תעזבני אל תעזבני ה', אלקי אל תרחק ממני חושה לעזרתי אדני
תשועתי":

תפלה נ תקטז: ומיוסד ע"פ תורה כ"ט { "אלקים מושיב יחידיים
ביתה מוציא אסירים בפושרות, אך סוררים שכנו
צחיתה אלקים אלי אתה אשחרך, צמאה לך נפשי כמה לך בשרי,
בארץ ציה ועיף בלי מים כן בקדש חזיתך לראות עיך וכבודך"
רבנו של עולם, מלא רחמים קרבי לעבודתך, והחזירני בתשובה
שלמה לפניך ויחד לבבי לאהבה וליראה את שמך ועזרני וזבני
ליחד יחודים קדושים בכל עת, שאזכה להיטיב מעשי ולקדש
מחשבותי בקדשתך העליונה עד שיהיה נתיחד [ויהיו נעשים] על
ידי יחודים עליונים קדושים וטהורים בכל העולמות כלם, כי לכך
נוצרת לי ליחד ולחבר כל העולמות וכל השמות הקדושים ביחודא
שלים, באפן שיתגלה ויתפשט ויאיר יחודך ואחדותך לכל באי
עולם, וידעו כלם אותך למקטנם ועד גדולם: